

The Saddest in Life
แสนเศร้าโศก

9 นาฬิกาของวันที่ 3 มีนาคม พุทธศักราช 2529 คุณไข่มาพร้อมกับคนขับรถและนายหน้า
ชายที่ติดกับลูกชายเพื่อรับครอบครัวของข้าพเจ้า คุณแม่ พี่ชัญญาและลูก ๆ ที่บ้านลาดพร้าว

คุณแม่ชวนทุกคนไปดูที่ดินที่คุณแม่จะซื้อที่จังหวัดสระบุรี ที่ดินแปลงนี้มีเนื้อที่ 10 ไร่เท่านั้น แต่
เป็นที่ดินแปลงเดียวในแถบนั้น ที่มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาเต็มไปหมด คุณแม่บอกว่า จะเก็บไว้ให้ลูก ๆ
ไปปลูกบ้านพักตากอากาศกัน โดยปลูกเป็นกระต๊อบบนต้นไม้ให้เป็นบ้านของแต่ละคน เป็นบ้าน
“Home Comeback” คุณแม่วาดภาพให้เราดู จนพวกเราตื่นตื่นและอยากไปดูที่แปลงนี้
กันมาก

คุณแม่ชี้ชวนจนพวกเรารู้สึกราวกับว่า พวกเรากำลังจะไปปิกนิก ไปกินข้าวเที่ยงพักผ่อนกันอย่าง
สนุกสนาน ข้าพเจ้าดีใจที่พี่ชัญญา และลูก ๆ เเตย ตอง ไปด้วยกันได้ เพราะอรและพลจะได้มี
เพื่อนเล่นสนุกกันไปในรถ รถที่เราใช้เดินทางในวันนั้นเป็นรถแวนมีที่นั่งทั้งหมด 4 แถว ผู้ร่วม
เดินทางในครั้งนั้นมีทั้งหมด 13 คน

แถวแรก - นายหน้า ลูกชายและคนขับรถ

แถวสอง - พี่รักษ์นั่งกับคุณแม่

แถวสาม - มีแม่บ้าน คุณไข่ พี่ชัญญาและข้าพเจ้า

แถวสี่ - เป็นที่นั่งของเด็ก ๆ อรชума เเตย ตองและอมรพล

เรานั่งหัวรถต่อกระชีกอย่างสนุกสนานมาตลอดทาง จนกระทั่งถึงแหล่งของกินของฝาก เราแวะ
ซื้อกะหรี่ปั๊บ และของกินอื่น ๆ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับมืออร่อยของพวกเรา ใกล้เที่ยงเข้าไป
ทุกทีแล้วเวลาของการปิกนิกและเอร็ดอร่อยกับอาหารขึ้นชื่อกำลังจะมาถึง เมื่อได้ของกินต่าง ๆ
จนเป็นที่พอใจกันแล้ว เราทุกคนก็ขึ้นรถและมุ่งหน้าไปตามทางที่นายหน้านำทางพวกเราไป

“
ไม่มีใครเลยสักคนที่จะคาดคิดว่า เสียงหัวเราะและ
ความสนุกสนานบนรถแวนคันนั้นจะ ดับวูบลง
ไปในชั่วพริบตา และแปรเปลี่ยนกลายเป็นเสียง ร้องไห้
”

เที่ยงตรง ข้าพเจ้าลืมตาขึ้นมา สัมผัสแรกที่ได้รับเป็นความรู้สึกที่เหมือนมีสายฝนตกลงมาที่ใบหน้า
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามลืมตาขึ้น มองออกไปนอกตัวรถเห็นคนหลายคนและได้ยินเสียงพูด
กันว่า “รถไฟชน” ข้าพเจ้ามองตัวเอง เห็นตัวเองถูกหนีบติดอยู่กับเก้าอี้ อยากจะลุกออกจาก
เก้าอี้แต่ก็ลุกไม่ขึ้น รู้สึกเจ็บร้าวไปหมดทั้งตัว ในขณะที่เดียวกันก็เห็นลูก ๆ ร้องไห้อยู่ด้านนอกรถ
พี่ชัญญา คุณไข่ และแม่บ้านดูไม่มีบาดแผลอะไร ข้าพเจ้าเห็นพลกำลังอาเจียนอยู่ ในใจตอนนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าเขาอาจจะเวียนหัวและรู้สึกไม่สบาย

มีคนมาบอกว่าผู้ชายคนที่ใส่แว่นตากะโหลกแตกและสมองไหลเสียชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินที่เขาพูด
ทุกประโยค ใจหาย คิดถึงพี่รักษ์ทันทีว่าต้องเป็นพี่รักษ์แน่ ๆ นอกจากนั้นยังมีอีกศพหนึ่งซึ่ง
กระเด็นไปไกลมาก ชาวบ้านเอาหนังสือพิมพ์มาคลุมร่างไว้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร

ผังตำแหน่งที่นั่งในรถตู้

ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองอาจเป็นอัมพาตไม่สามารถขยับขาทั้งสองได้อีกต่อไป โครงกระดูกด้านหลังของข้าพเจ้าอาจจะเคลื่อน สิ่งที่น่ากลัวก็คือลองขยับนิ้วเท้าทั้งสองข้างดู เมื่อข้าพเจ้าขยับนิ้วเท้าได้ ข้าพเจ้าตื่นเต้นที่จะไม่ต้องเป็นอัมพาต ข้าพเจ้าดีใจและรู้สึกโล่งใจที่สุดในโลก คุณแม่มักจะพูดกับข้าพเจ้าอยู่เสมอว่า “แม่ไม่ต้องการเป็นอัมพาตให้แม่ตายไปเสียยิ่งดีกว่า” ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับคุณแม่ ประสบการณ์จากการที่คุณพ่อเส้นเลือดแตกในสมองและเป็นอัมพาตในปีที่เพิ่งผ่านมาทำให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับคุณแม่ทุกประการ

ขณะที่ข้าพเจ้ายังติดอยู่กับเก้าอี้ ข้าพเจ้ามองภายในรถ ในขณะที่นั้นมีเพียงคุณแม่กับข้าพเจ้าที่ยังไม่สามารถออกไปจากรถได้ ข้าพเจ้าร้องเรียกคนให้มาช่วยคุณแม่เพราะเห็นท่านหมดสติ ข้าพเจ้าไม่สามารถไปช่วยคุณแม่ได้ มีคนเข้ามาในรถเข้ามาจับตัวท่านแล้วบอกข้าพเจ้าว่า “แม่คุณเสียแล้ว” ข้าพเจ้าบอกกับเขาคนนั้นว่า

“ไม่จริง คุณต้องช่วยแม่ฉัน แม่ฉันไม่เป็นอะไร ฉันรู้”

ไม่นานก็มีคนมาอุ้มข้าพเจ้าออกจากรถ เขาพาข้าพเจ้าไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง รถคันนั้นพาข้าพเจ้าไปคลินิกของรัฐบาลที่ใหญ่ที่สุด เขาวางข้าพเจ้าไว้ที่พื้น ผู้คนมากมายอยู่ในบริเวณนั้นมีมดตัวเล็ก ๆ ไต่ขึ้นมาตามตัวและกัดข้าพเจ้า มดกัดเป็นเรื่องเล็กน้อยมากหากจะเทียบกับสะโปกของข้าพเจ้าที่หักอยู่ เขาอุ้มข้าพเจ้าขึ้นเตียงของคลินิก ได้ยินพยาบาลที่คลินิกบอกว่า “หมอไม่อยู่ ค่ะปากคุณฉีกเดียวจะเย็บปากให้คุณนะคะ ที่นี่ไม่มียาชาต้องเย็บสตนะคะ” เธอแทงเข็มเย็บให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บนิดหน่อย ข้าพเจ้าไม่รู้สึกละไรมากกับความเจ็บเล็กน้อยนั้น เพราะมันเทียบไม่ได้เลยกับความเจ็บของสะโปกที่หัก ซีโครงข้าพเจ้าหัก 6 ซี ไทปลาร้าหัก และเท้าชั้น นอกจากนี้ยังมีแผลฉีกตรงจมูก และแผลที่หัวเนื่องจากกระดูกด้านที่ข้าพเจ้านั่งอยู่แตกกระจายลงมาที่หน้าของข้าพเจ้า

ขณะที่พยาบาลดึงเข็มขึ้นมาจากการเย็บครั้งแรก เธอบอกข้าพเจ้าด้วยความตกใจว่า อู๊ย! ขอโทษค่ะลืมใส่ผ้า ข้าพเจ้าขำเธอมากกว่าที่จะโกรธ จะให้โกรธก็ไม่รู้ว่าจะโกรธเธอไปทำไม เธอคงไม่เคยเย็บแผลให้ใคร ดีแค่นั้นแล้วที่เธอดูแลข้าพเจ้า เห็นแผลที่ปากของข้าพเจ้า ก็ตั้งใจที่จะช่วยรักษาให้ พยาบาลคนนี้เธอเย็บแผลให้ข้าพเจ้า เป็นเคสแรกและเป็นกรณีศึกษาของตัวเอง

หลังจากนั้นข้าพเจ้าไปเอ็กซ์เรย์กระดูกเชิงกรานที่หัก หมอเย็บหัวข้าพเจ้าหลายจุด หมอตั้งใจจะเย็บแผลที่จมูก แต่ข้าพเจ้าถามหมอมว่าไม่จำเป็นต้องเย็บจะดีไหม จะได้ไม่มีแผลเป็น ต่อให้เจ็บขนาดนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่วายที่จะหัวเราะ หัวเราะเห็นด้วยจึงทำแค่เพียงปิดพลาสติกไว้ ภายหลังจากที่แผลหายแล้วก็ยังคงที่คาดการณไว้ คือไม่มีแผลเป็นบนหน้าข้าพเจ้าเลย

หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลพาข้าพเจ้านั่งรถมาไกลพอสมควรข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน อยู่กับใคร และกำลังจะไปที่ไหน ในใจตอนนั้นคิดถึงแต่คุณแม่ เป็นห่วงท่านมาก ๆ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพี่ริคซ์เสียชีวิตแล้ว ส่วนลูกทั้งสองคนข้าพเจ้าไม่ห่วงเขาเท่าไร เพราะเห็นกับตาว่าเขาทั้งคู่ไม่มีบาดแผลอะไร เวลาล่วงเลยมาได้ราวหนึ่งชั่วโมง ข้าพเจ้าก็มาถึงโรงพยาบาลสระบุรี

ขณะที่เจ้าหน้าที่เข็นรถเข็นพาข้าพเจ้ามาถึงห้องพัก ข้าพเจ้าพบหมอคนหนึ่ง จึงถามเขาว่า คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง คุณหมอบอกว่าเขาส่งคุณแม่ไปอีกโรงพยาบาลหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจ คิดว่าแม่ต้องการได้รับการรักษาที่ดีกว่าที่นี้จึงต้องย้ายไปโรงพยาบาลอื่น หลังจากนั้นไม่นานก็มีคนมาบอกข่าวดีกับข้าพเจ้าว่าพี่รักษ์แค่ซีโครงหักเท่านั้นข้าพเจ้าร้องไห้ในทันทีที่ทราบข่าวดีนี้ ดีใจอย่างที่สุดที่พี่รักษ์ยังมีชีวิตอยู่

เราถูกจัดให้อยู่ในห้องเดียวกันหมด ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นเองว่าคนที่เจ็บหนักมากคือ อมรพล หมอบอกว่าจะกะโหลกศีรษะของเขาจะต้องผ่าตัดและเอาส่วนที่ยูบออก หมอบอกว่าจะต้องมี ส่วนศีรษะของเขาที่ไม่มีกะโหลก เนื่องจากเขายังเล็กจะใส่กะโหลกไทเทเนียมให้ก็ไม่เหมาะสมนอน ข้าพเจ้ารับทราบเรื่องราวของอมรพลที่คุณหมอบอกแล้วเครียดมาก เป็นห่วงลูกกลัวเหลือเกินว่าลูกจะไม่สมบูรณ์เหมือนเดิม ใจคิดไปต่าง ๆ นา ๆ

แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดและไม่เคยนึกฝันว่าจะต้องเกิด มากกว่าเรื่องของอมรพล ก็เกิดขึ้นกับชีวิตของข้าพเจ้าจนได้

ขณะที่ข้าพเจ้านอนพักข้าพเจ้าได้ยินคนอื่น ๆ พูดกันว่า “แล้วจะรดน้ำศพแม่ที่ไหน” ข้าพเจ้าไม่เชื่อหู คิดอยู่เสมอว่าคุณแม่แข็งแรงสบายดีจะเป็นไปได้ได้อย่างไรที่คุณแม่จะจากข้าพเจ้าไปแล้ว

“ ข้าพเจ้าร้องไห้ ร้องไห้ และร้องไห้ การที่คุณแม่จากไป เป็นสิ่งที่เศร้าโศกที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า ”

คุณแม่จากไปเมื่อคุณแม่อายุ 58 ส่วนข้าพเจ้านั้นมีอายุเพียง 28 ปีเท่านั้น

ข่าวอุบัติเหตุครั้งนี้เป็นข่าวใหญ่ พาดหัวหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ เพราะคุณแม่เป็นคนมีชื่อเสียง มีคนนับหน้าถือตามากมายผู้คนมาเยี่ยมเราที่โรงพยาบาลกรุงเทพตลอดทั้งวัน พลผ่าตัดหัวสมอง พี่รักษ์ซีโครงหัก และข้าพเจ้าสะโปกหักเดินไม่ได้ เวลานั้นอรชумаอายุ 8 ขวบ ใครต่อใครก็อยากคุยกับอรชума เพราะอรเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อรชумаในขณะนั้น เป็นเด็กที่ต้องรับภาระหนักและเครียดมาก อรต้องดูแลทุกคนบนเตียง ดูแลแขกทุกคนที่มา และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ให้กับทุกคนได้ฟัง

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเราในครั้งนั้น ทำให้ทุกคนสීමอรชумаไปชั่วขณะ จนอรขาดความรัก ความอบอุ่น ความสำคัญของอรลดน้อยลงไป ภายหลังจากนำหมอปานทิพย์สังเกตุเห็นว่าอรมีอาการบางอย่าง ที่แสดงออกว่าขาดความรัก จนเราต้องพาอรไปพบคุณหมอ และกลับมาใส่ใจดูแลความรู้สึกของอรชума อีกครั้ง

งานศพของคุณแม่จัดที่วัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร แค่ 7 วัน ก็จัดการฌาปนกิจ เนื่องจากเป็นการเสียชีวิตที่เกิดจากอุบัติเหตุ ตามความเชื่อที่สืบทอดกันมานาน เราจะไม่ให้เก็บร่างของคุณแม่ไว้นานกว่า 7 วัน

ข้าพเจ้านั่งรถเข็นไปในวันฉาปนกิจคุณแม่ ข้าพเจ้าร้องไห้ให้กับการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ในครั้งนี้ ไม่มีอะไรอีกแล้วในชีวิตที่จะทำให้ข้าพเจ้าจะทุกข์โศกได้มากมายเท่านี้

ข้าพเจ้าใช้เวลาทำหนังสือของคุณแม่ 1 ปี ด้วยใจรักอย่างที่สุด ปกหนังสือของคุณแม่ประกอบไปด้วยดอกไม้ที่สวยงามสดใส สมกับชื่อ “ชื่นสุข” ในสมัยนั้น เมื่อ 30 ปี มาแล้ว ไม่มีใครทำหนังสืออนุสรณ์ให้มีสีสันสดใสอย่างที่ข้าพเจ้าทำให้คุณแม่เลย

หนังสือของคุณแม่ เป็นหนังสือเล่มแรกๆที่เมื่อทุกคนได้รับแล้วพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า สดชื่นเหมือนมีคุณแม่มาอยู่ด้วยใกล้ ๆ เพราะคุณแม่เป็นคนน่ารัก รื่นเริง เมื่อมีคุณแม่อยู่ที่ไหน บรรยากาศรอบตัวจะมีแต่ความบันเทิงอยู่เสมอ

ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าทำหนังสือ ข้าพเจ้ารับรู้ได้ถึงความรักที่ทุกคนมีต่อคุณแม่ จากบทความที่ทุกคนเขียนถึงคุณแม่ เมื่อมีคุณแม่อยู่ที่ไหน เรื่องราวสนุก ๆ ก็จะอยู่ที่นั่น คำพูดของคุณแม่มักจะสร้างเสียงหัวเราะให้กับทุกคนอยู่เสมอ เวลาคุณแม่ดูคุณแม่ก็เป็นแม่ที่จริงจัง และดูมาก ๆ แต่ลูก ๆ ทุกคนก็ทราบดีว่า ไม่นานคุณแม่ก็จะกลายเป็นคุณแม่ที่ใจดีเหมือนเดิม สิ่งที่คุณแม่พร่ำสอนพวกเราอยู่เสมอไม่มีขาดก็เป็นเรื่องที่ทำให้พวกเราจำขึ้นใจมาจนถึงทุกวันนี้

สอนให้เป็นคนซื่อสัตย์ รักษาสัญญาที่ให้แก่คนอื่น

สอนให้เป็นคนประหยัด คุณแม่จะเลือกใช้ของที่ดี
แต่ไม่ต้องมีเยอะและดูของที่ราคาถูกกว่าที่ควรจะเป็น

สอนให้หาเงินเป็น ใช้แต่ลูกหลานของดอกเบี้ยยเท่านั้น
ให้เอาเงินต้นไว้คอยลงทุน

สอนให้ดูแลตัวเองให้สวยงาม หุ่นและผิว
เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงทุกคน

สอนให้จัดโต๊ะอาหารอย่างเลิศหรู
และทำเมนูอาหารอย่างยอดเยี่ยม

สอนให้ทำบุญช่วยเหลือคนยากจน เด็กยากไร้ คนพิการ
เพราะคนเหล่านี้มีค่าเท่า ๆ กับพวกเราทุกคน

คุณแม่ชื่นสุข โลจายะ
แม่ผู้เป็นที่รักยิ่งในหัวใจของลูกเสมอ

ตัวอย่างหนังสือสดอภิรกรรม คุณแม่ชั้นสุข

เมื่อย้ายมาอยู่บ้านใหม่ น้องแยกกับทุกคนไว้ไว้ พี่ก็มีความสุขกับน้องมาก เปรียบเหมือนแม่คนที่สอง ทุกคนดีใจ (เคารพเปรียบเหมือนแม่)

เมื่อตอนช่วงกลาง ปู่ที่บ้าน พี่ก็ไปเป็นห่วงๆ ช่วยไปเดินหาหาซื้อของใหม่เพราะติดเบ็ดจากผ้าเรือนสูงหลังๆ พี่ก็ไปหาซื้อของให้ทุกคนมีบ้างของตัวเอง และเดินเดินเรียนเขียนเลขในใจคนนี่ พบหลายกับเจตนา เวลาเดินมาบ้านใคร บ้านของเราคือสอนน้องดูกัน ตอนต้นนอนและก่อนนอน น้องจะร้องมอญๆ คำว่าพี่นอนของพี่ดูว่าให้บีบหรือเปล่า บางทีก็โกรธพี่ๆ กันไม่ทันหน้าแต่ให้แสงไฟตรงหน้าตัวและเสียง

บางทีพี่ก็ดูนางเวลาเรียนออกคำ ล้อๆ และกายบริหาร ฮี้อของนางผูกพันกันเหมือนเพื่อนสนิท นอกจากพี่น้องก็คนเรียก พี่ ล้อม ลีลปากซึ้งกับแม่ค

นอกจากพี่น้องของตนเอง พี่ก็ให้ความรักต่อพ่อแม่ของสามีดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี เมื่อคุณหญิงพ่อสมุทรมาพักอยู่ด้วยต้องปรุงอาหารให้เองทุกมื้อ แม้เมื่อคุณหญิงและครอบครัวมาพักก็ได้ได้ก็ขี้ขง ครบถ้วนเหมือนเช่นน้องตนเอง พี่ก็เป็นคนคอย ไม่เคยหนักกว่าบ้านใคร และก่อนน้องๆ ว่าต้องพูดให้คนรักกัน คำคือดูให้เป็นมิตร พี่ก็จัดบ้านพี่ไว้กับครอบครัวดีมิตรและเพื่อนฝูงทุกคน

THE FOUR GENERATIONS : คำชาย แม่ ลูกหลาน พ.ศ. 2522
คุณพระช่วยและคุณหญิงคำชายสี่พี่น้อง โฉมงาม ๒๑๓๖ และอรุณา หุระนิรันดร์

สำหรับลูก ๔ คน พี่ก็จัดด้านการศึกษาและการแต่งงานได้โดยละไว้ให้มารดาสมมุติใจ เข้ากับครอบครัวของพรที่เราได้เป็นอย่างดี มีหลานน่ารัก ๔ คน เป็นชาย ๑ หญิง ๓

บ้านที่ ๘ หรือ เริ่มจากบ้านพี่ก็ หลังบ้านให้เป็นบ้านน้อง คู่บ้านที่หยี่ คู่บอสมชาย และชวาม แล้ว พี่ก็ไปตั้งถิ่นฐานด้วย เมื่อก่อนมาด้วยความสุขใจมาก เมื่อน้องอยู่บ้านมีที่พอเรศกว่าไม่เป็นที่เรียบร้อย และก็มีหลานและน้องๆ มากมาย พี่ก็คอยมาหาข่าวตัวกันบ้างแว่นบ่อยๆ และเมื่อได้ไปเมืองของอีกการนี้ศาลาอยู่หน้า ๓๑๑ ย้ายไปอยู่ศาลาญาติ พี่ก็ไปฟังหรือคิดเรื่องขอขมาทวดเรา ไปกินข้าวเย็นที่พุทธมณฑล บางทีก็ไปมองบ้านแล้วคุยกันตลอดๆ เป็นความสุระระหว่างที่น้องเขียนไม่เลยคิดว่าจะต้องมีการจบสิ้น สืบด้วยไม่มีที่ไปโดยคิดจะ รื้อคือเรื่องที่จะจากไปก่อนเช่นนี้ เพราะที่ดูเป็นคนสนิทกับบ้านสมัยอื่นแล้ว ใครที่เดินไปใจ มีใครจะดูคนบ้างและเขียนที่ดูมากมายเหลือจะนับ เพราะเป็นคนที่ดูดีเป็นพี่รักของเพื่อนและผู้ที่ได้มีโลกอยู่ที่ทุกคน

พี่ก็เป็นคนรักน้องๆ ท่องเฝ้าทุกคน จัดการให้ทุกคนมีบ้าน เมื่อพี่จะกลับจากนอก ครอบครัวเราพักอยู่บ้านคุณพ่อจะต้องยกบ้านให้พี่อยู่ พี่ก็ย้ายรับซื้อที่ดินเมืองมีบุรีไว้เพื่อให้ความมีเงินปลูกบ้านพอ ลูกพี่พี่ยกที่นั่นคืนให้พี่เป็นมรดกแก่พี่น้องๆ ทุกคน

ก่อนที่น้องจะปลูกบ้านพี่ก็ก็ได้เรียกมาพูดเตือนด้วยว่าต้องมีบ้าน ไม่อย่างนั้นลูกๆ จะมีมรดกอะไร ถ้าพี่คนหนึ่งที่คิดบ้านใหม่ปลูกบ้าน โดยให้พี่เขียน สุวรรณสิงห์เป็นสถาปนิกร่วมกันตลอดเวลา ๗ เดือน ปลูกบ้าน คุณเขียนและพี่ก็ช่วยเหลือไม่หยุดหย่อน วัน ๒ วันที่ปูพื้นกานและทำน้ำบันไดคืออยู่คู่คุณศรีเรียบร้อย

ฉลองครบรอบแต่งงาน 34 ปี 3 ส.ค. 2526 ก่อนพิธีวัยเพียง 3 วัน

เมื่อครบอายุ 94 ปีเศษ พุ่มพวงรัตน์ พิเศษพาณิชย์ และครอบครัว กำลังฉลองวันเกิด

เลี้ยงฉลองวันเกิดคุณพุ่มพวงรัตน์ พิเศษพาณิชย์ ที่บ้านเลขที่ 171 หมู่ 10 ต.บ้านใหม่ อ.เมือง จ.นนทบุรี

อัญมณี

ทับทิม

เพชรอาจจะเป็นอัญมณีที่เปี่ยมล้ำมากที่สุด แต่เพชรในขั้นต้น จะโดดเด่นเหมือนหินกรวดจาก
ดาวอื่นก่อนที่มันจะเปี่ยมไปไม่ได้ พอลอยใส่อัญมณีที่มาจากหลายแหล่งหลายชนิดจนสีที่
ที่นำมาเจียร ในปริมาณหลายชนิด แต่บ้านเราจะให้ความสนใจกับอัญมณีที่มาจากหิน นอกเหนือ
จากเพชร พอลอยใส่อัญมณีที่มาจากหินหรือ COLORED STONES

โดยจะเริ่มจากดาวสำคัญคือ ทับทิม ไข่มุก และบุษราคัม

ทับทิม และ ไข่มุก ซึ่งเราพบว่า มีการพูดถึงโบราณคดีมาตั้งแต่สมัยในจีน มีแต่ในโบราณ อียิปต์
โรมัน กรีก ตลอดจนจนถึงสมัยกลางและปัจจุบันในที่สุด คัมภีร์ไบเบิลได้กล่าวถึงทับทิมอย่างละเอียด เกี่ยวกับ
ทับทิมมีคำคือ ชาวอินเดียเรียกว่า รัตนราชหรือราชินแห่งเพชรพลอย

เมื่อมีการกล่าวถึงความมีค่าของทับทิมและไข่มุก ความสำคัญของสีเหล่านี้ มนุษย์อาจจะต้องสร้าง
ความเชื่อหรือ "ดารา" และอำนาจวิเศษควบคู่ไปด้วยเสมอ ชาวพม่าเชื่อว่าไข่มุกหรือสีของทับทิมหลายอย่าง
ให้ผลได้ การใส่ของทับทิมก็ใส่จี้จี้ คือใส่เข้าไปในเนื้อของคน โดยเชื่อว่ามันจะอยู่ ความเชื่อที่ว่าถ้าจะ
ทับทิมกับไข่มุกกับยาพิษ ภูตผี ปีศาจ และโรคภัยไข้เจ็บได้ พ้องกับที่พม่าเชื่อว่าสีของทับทิมหรือสีของ

ส่วนไข่มุกนั้นก็ไม่เบา เรียกว่ามีอยู่ ๗ ของทับทิมเรียกว่า ไข่มุกนั้นในสมัยนี้ถือว่าเป็นของอัน
น้อยอันจำคู่ครองคนจากอันตรงและสวยงามหรือจิวเวลรี่ได้ นอกจากนี้ในบัญญัติ 10 ประการ (TEN
COMMANDMENT) ก็ว่าจิวเวลรี่ในไข่มุก ชาวเปอร์เซียยังเชื่อว่าทับทิมที่มีสีเข้มหรือเป็นสีฟ้าก็เพราะแสง
สะท้อนของไข่มุกที่โดนส่องอยู่

ทับทิม (RUBY) ไข่มุก (SAPPHIRE) และบุษราคัม (YELLOW SAPPHIRE) เป็นอัญมณีคู่กันมาแต่
กันคือ Al₂O₃ แต่มาเรียกชื่อว่าคอร์นดัม (CORUNDUM) แปลมาจากภาษา
สันสกฤตคือ รูน (CORUND) และไทย
เราเรียกว่าภาคกระสุน พอลอยประกายที่หากมีสีที่ปรากฏจางจาง
เจือปนจะ ไร้สี ที่มีสีแดง น้ำเงิน เหลือง
และสีอื่น ๆ มีหลายสีหลายสีเพราะเกิดจากสารอื่นเจือปนเข้าไป

แหล่งที่พบทับทิมมีหลายประเทศแต่ที่สำคัญที่สุดคือประเทศไทย พม่า ศรีลังกา เมียนมา และอินเดีย
(KIBRYA) ทับทิมจากแต่ละแหล่งมีลักษณะสีและสีแตกต่างกัน ซึ่งเป็นส่วนประกอบอัญมณีที่จะบอก
"ยี่ห้อ"

เวลาคุณจะเลือกซื้อทับทิมจะได้ "ยี่ห้อ" ที่ดีขอให้ดูถึงสีของทับทิม เริ่มตั้งแต่สีของทับทิม

ทับทิมที่มีคุณภาพดีต้องมีสีแดง ไม่มีสีอื่นเจือปน สีแดงจะไม่เข้มหรืออ่อนจนเกินไป เมื่อ
มองดูแล้วจะต้องเห็นว่าไม่ออกสด ซมๆ น้ำตาล ม่วง เช่น แดงออกชมพูหรือแดงออกดำ ๆ หรือดู
สีแดงต้องสด เช่นที่พบในพม่าสีแดงเลือกที่ราบ (PIGEON'S BLOOD) ของไทยเราจากจังหวัดราชบุรี
ที่ตำบลสีเสียดที่ราบ แต่จะคล้ายไปบ้าง นอกจากนี้จากเมียนมามีสีที่ออกชมพูแต่จะหาได้ยาก ในกรณี
ที่เลือกชมพูจะเรียกว่า PINK SAPPHIRE และทับทิม "หิน ไทเมด" ที่มีสีที่ออกชมพูเป็นที่ยอมรับคุณภาพไม่มี